

Міні-музеї

Зміст

1. Міні музей «Українська народна іграшка»
2. Міні музей «Різнокольорова Україна»
3. Міні музей «Історія виникнення книги»
4. Міні музей «Історія гончарства»
5. Міні музей «Різнокольорова Україна. Народні промисли»
6. Міні музей «Театральна іграшка»
7. Міні музей «Українська вишивака»
8. Міні музей «Українське плетіння»

Міні музей «Українська народна іграшка»

Профіль музею: пізнавальний

Цілі створення музею:

- а) реалізація вимог Базового компоненту дошкільної освіти;
- б) впровадження ліній розвитку:
  - « Дитина в світі культури »;
  - « Гра дитини ».

Фото – характеристики музею: додаток

Перспективи розвитку міні - музею:

- підбір дитячої літератури;
- поповнення наочного матеріалу.

Мета: Розширити знання дітей про українські народні традиції, ремесла, одне з яких – народна іграшка. Ознайомити дітей з українською народною іграшкою, виробленою з різного матеріалу, різних областей України (з соломи, глини, дерева, тканини, природних матеріалів). Сформувані уявлення про соціокультурні цінності українського народу в народно - прикладному мистецтві.

Розвивати бажання самостійного виготовлення української народної іграшки.

Виховувати у дітей почуття патріотизму, любов до українського народу, до рідної культури, українських традицій, української народної іграшки.

Матеріали:

- Друкована основа з зображенням української народної іграшки різних видів (з соломи, глини, дерева, тканини, інших природних матеріалів).
- Експонати: вироби з соломи, дерева, тканини, глини, природного матеріалу

Дітки, а що ви любите робити більш за все? (гратись)

А у вас є вдома іграшки? (так)

Звідки ви їх взяли ? (магазин, фабрика).

Діти завжди любили гратись. Проте, раніше на Україні не було магазинів іграшок та фабрик на яких виготовляли іграшки, тому наші пращури робили іграшки вдома з соломи, дерева, глини, шматочків тканини, природного матеріалу. Іграшки виготовляли із всього, що давала людині природа. Як було малюку не любити таку іграшку, адже все, з чого вона була виготовлена оточувало дитину, було пов'язане з побутом і трудовою діяльністю його батьків. Сама природа надихала людину на створення витворів народної іграшки .

Довгими осінніми та зимовими вечорами запалювали свічки (в той час не було електричного світла, як зараз у нас), бабусі брали в руки шматочки тканини і майстрували ляльок для дівчаток, а дідусі брали глину та виготовляли свистульки і козликів , з дерева робили сопілочки, «стукалки». Дерев'яні іграшки були шуточні , гумористичні, рухливі забави.

Народна іграшка - це вид народного мистецтва, скарбниця народної культури , один із засобів передачі традицій українського народу, його культури.

Народна іграшка, як і будь-яка іграшка, бажана для кожної дитини. Граючи з нею, дитина пізнає оточуючий світ, вчиться нормам поведінки. Найбільш поширеною іграшкою була іграшка з тканини лялька – мотанка . Мотанку виготовляли не використовуючи ножиць та голки. Ляльок цих берегли, шанобливо до них відносились виростала дівчинка, ставала мамою і ляльку передавала своїй доньці. Ляльки з тканини жили у кожній сім'ї, в деяких сім'ях їх було дуже багато. Діти робили ляльок з п'яти років. І зараз будь-яка дитина може без особливих зусиль зробити собі таку іграшку.

Популярні брязкальця, тріскачки, свищики «стукалки» зазвичай виготовлялися з деревини і їх призначенням крім розваги дитини, було так само відлякування поганих думок і важких снів.

М'яка іграшка, вона найпізніша, за часом її появи. М'які іграшки це міні-копії різноманітних тварин, які дбайливі мами шили для своїх діточок із шматочків тканини,

набивали ватою, соломою чи травами, прикрашали використовуючи різні прийоми рукоділля(в'язання та вишивку).

Сьогодні ми з вами познайомились з народною українською іграшкою, яка прийшла до нас із давніх-давен скрізь і в усі часи діти не можуть обійтися без іграшок. Українська народна іграшка особлива й неповторна, вона - гордість нашого народу, гордість України.

Мистецтво іграшки розвивається і зараз.

А зараз я вам покажу, як із двох шматочків тканини можна зробити ляльку - мотанку.

Показ майстер класу по виготовленню ляльки мотанки.

Міні музей «Різнокольорова Україна»

Профіль музею: Естетичний

Вік дітей. 5-й рік життя, 6-й рік життя

Мета створення музею:

- а) реалізація вимог Базового компоненту освіти;
- б) впровадження лінії розвитку «Дитина у світі культури»

Фото-характеристики музею: додаток

Перспективи розвитку міні-музею. Поповнення музею новими експонатами для подальшого більш поглибленого ознайомлення дошкільників з вибраною тематикою; підбір художньої літератури та художніх фільмів за тематикою музею; поповнення папки ілюстрацій народних промислів; розпис заготовок у стилі народного розпису.

Мета. Закріпити та поглибити знання про різні види українського народного розпису (косівський, опішнянський, петриківський); формувати у дошкільників уявлення про духовно-моральні цінності; долучати до культури, побуту, звичаїв, традицій свого народу; активізувати словник: «рослинний орнамент», «завиток», «травичка», «цибулька», «смарагдовий»;

Розвивати пізнавальну активність дітей;

Виховувати почуття патріотизму, любові до рідної культури.

Матеріали.

Хід проведення екскурсії.

Паспорт міні-музею «Петриківський розпис»

Керівник: Гайдаш Альона Валеріївна, керівник гуртка образотворчого мистецтва

Назва закладу: дошкільний навчальний заклад (ясла-садок), №101 «Софія»
Запорізької міської ради Запорізької області

Профіль музею: пізнавальний

Цілі створення музею:

- реалізація вимог Базового компоненту освіти
- впровадження лінії розвитку «Дитина у світі культури»

Фото-характеристики музею: додаток

Перспективи розвитку міні-музею:

- поповнення музею новими експонатами для подальшого більш поглибленого ознайомлення дошкільників з вибраною тематикою;
- підбір художньої літератури та художніх фільмів за тематикою музею;
- поповнення папки ілюстрацій петриківським розписом;
- розпис заготовок у стилі петриківського розпису.

Мета:

- розширювати та поглиблювати уявлення про особливості української культури;
- познайомити дітей з історією виникнення петриківського розпису, його характерними особливостями, засобами виразності;
- формувати у дошкільників уявлення про духовно-моральні цінності;
- долучати до культури, побуту, звичаїв, традицій свого народу;
- розвивати пізнавальну активність дітей;
- активізувати словник: «рослинний орнамент», «завиток», «травичка», «цибулька», «смарагдовий»;
- виховувати почуття патріотизму, любові до рідної культури.

Міні музей «Історія виникнення книги»

Профіль музею: пізнавальний

Цілі створення музею:

а) реалізація вимог Базового компоненту дошкільної освіти;

б) впровадження лій розвитку:

«Дитина в світі культури»;

«Дитина в сенсорно-пізнавальному розвитку»;

«Дитина в соціумі»;

«Особистість дитини»;

Фото-характеристики міні-музею: додаток;

Перспективи розвитку міні-музею: підбір дитячої літератури; поповнення наочного матеріалу.

Мета: розширити знання дітей про призначення книги, як засобу отримання різноманітної інформації: пізнавальної, розвивальної, тощо; познайомити з історією виникнення книги та ознайомити з етапами її розвитку; звернути увагу на сучасну будову книги та матеріал, з якого вона зроблена; формувати інтерес до світової культурної спадщини людства.

Розвивати бажання навчитися читати.

Виховувати дбайливе ставлення до книги, відчуття гордості за талановитих людей різного часу та різних націй; позитивне ставлення до результатів людської праці.

Матеріал: малюнки з історії розвитку книги; папіруси; глиняні таблички; таблиця «Український алфавіт»; виставка книг різного розміру та змісту; планшет; ноутбук.

Доброго дня, діти! Сьогодні ми з Вами знову опинились у чарівному світі музею.

Діти, Ви звичайно чули приказку: «Хто багато читає – той багато знає». Діти, а що ми читаємо? (відповіді дітей). Так, діти, правильно. Ми читаємо книжки! У книги є листки, які зібрані разом і закріплені з однієї сторони. Ця частина книги називається корінець. Для того, щоб сторінки не губились, не псувались і не згинались їх одягають в обкладинку (плотні листи на початку і в кінці книги), на обкладинці надруковано назву книги, прізвище автора.

Навіть є така загадка про книгу «Є корінець, є листочки, а не рослина». Але не завжди книги були такими, як зараз. Дуже давно, коли люди почали набиратися досвіду, вони зрозуміли, що не все можна запам'ятати, інформацію потрібно записувати.

Найстаровинніші книги, які знаходили люди, були намальованими, також люди малювали на стінах печер або природними красками, або робили насічки. Малювали зображення різних тварин, частини полювання, сцени із життя людини. Але, що саме хотіли передати наші предки нам невідомо, і кожна людина сприймає все по-своєму.

У деяких народів Вавілона, по обидва береги річки, було дуже багато глини. Люди почали з неї ліпити таблички і, за допомогою трикутних паличок, ставили різні знаки. Ці старовинні книги, написані розташованими в різному напрямку трикутниками «клинами», вчені змогли розшифрувати і прочитати, але їм знадобилося багато часу і зусиль.

А у народів Америки в давні часи записи велись вузликами на шнурках. Ці книги, написані вузликовим письмом, так і не вдалося прочитати. Можливо, коли Ви станете дорослими, вам вдасться розгадати ці написи, цю таємницю минулого.

В Єгипті по берегам рік росло багато очерету (водна рослина). З очерету робили папірус. Його різали тонкими пластинами, переплітали їх між собою, і робили записи фарбою у вигляді малюнків та різноманітних водяних знаків – ієрогліфів. Вчені змогли прочитати ці записи. Завдяки ним ми багато дізналися про ті часи: як жили люди в древньому Єгипті, чим вони займались, в які походи відправлялись, якими знаннями

володіли, і за допомогою цих записів, передали нам. Але у цієї книги був один недолік – папірус швидко ламався, розсихався.

У Китаї писали ієрогліфами. Цих знаків було декілька тисяч. Людині, щоб всі ці знаки вивчити, потрібно було дуже багато часу і сил, тому обізнаних людей було дуже мало. А в нашу мову, коли ми говоримо про якісь труднощі і незрозумілі речі, увійшло прислів'я – «це китайська грамота». Але Китай подарував усьому світові папір – дуже зручний матеріал для письма! У великих чанах довго виварювали старі речі, це все згодом перетворювалось в густу в'язку, рідку масу, яку згодом розливали на металеві листи. Маса на сонці висихала і ставала дуже плотним і легким листом. І досі ми користуємося папером для друку і письма. На папері друкують книги.

А Древня Греція подарувала людям простий і зручний алфавіт. Всі звуки людської мови (близько 30) стали позначатися знаками – буквами. І написати і прочитати будь яке слово стало легко. Всі діти Греції ходили до школи і, на вкритих воском таблицях, вчилися писати і читати. Таким чином, людям стало набагато легше і зручніше писати і читати. З'явилося дуже багато нових книг. Але існувала незручність в тому, що дуже довго книги писались гусячим пір'ям. Це пір'я дуже часто пошкоджувалось чи залишало брудні сліди на папері від чорнил.

В XIV в. в Німеччині вигадали шриффт – металеві набори різних букв, за допомогою яких складали різноманітні слова. Зверху вони намазувались фарбою. На них прикладали лист паперу. Літери віддруковувались і дуже швидко друкувався текст. З того часу книги стали друкувати. Їх з'явилося дуже багато, і багато людей стали купляти і читати книжки. Книги, які ми читаємо, зараз також друковані.

За розміром книги бувають товсті і тонкі, великі і маленькі. В багатьох книгах є ілюстрації (малюнки, які пояснюють зміст написаного). Книги бувають повчальними, розвиваючими, пізнавальними.

Зараз папір роблять для книг із переробленого старого паперу (макулатура або з дерева). Це достатньо складний процес. Тому, коли Ви берете книгу, пам'ятайте, для того щоб, вона прийшла до вас у руки, працювало дуже багато людей: лісники, які виростили дерева для паперу, письменники, які написали книгу, художники, які її оформлювали, робітники типографії, які її друкували. Тому книгу потрібно не лише любити, а й берегти!

В наш час з'явилися ще більш зручні книги – електронні. Їх можна прочитати за допомогою сучасних технічних засобів: ноутбуків, планшетів. Вони дуже зручні в користуванні, так як можна вибрати будь-яку книгу для читання, взяти таку книгу з собою в подорож, швидко знайти необхідну для себе інформацію.

Але для того, щоб прочитати будь яку книгу, Вам необхідно прикласти багато зусиль: вивчити букви і навчитися читати. І тоді Вам відкриється чарівний світ книги!

В народі кажуть: «Хто багато читає – той багато знає!», «Читання – найкраще навчання!», « Той сильніший, хто розумний».

Міні музей «Історія гончарства»

Профіль музею: пізнавальний

Цілі створення музею:

а) реалізація вимог Базового компоненту дошкільної освіти

б) впровадження лінії розвитку:

«Дитина в світі культури»;

«Дитина в сенсорно - пізнавальному розвитку»;

«Дитина в соціумі»;

«Особистість дитини»;

«Дитина в природному довкіллі».

Фото характеристики міні – музею: додаток.

Перспективи розвитку міні – музею:

– підбір дитячої літератури,

– поповнення наочного матеріалу.

Мета. Розширити знання дітей про українські народні традиції, ремесла, одне з яких – гончарство; ознайомити з керамікою, гончарством, способами роботи з глиною; звернути увагу на те, як прикрашені вироби з глини, закріпити властивості глини, як природного матеріалу; викликати інтерес до гончарства, як давнього виду народного декоративно - ужиткового мистецтва; формувати інтерес до свого краю, національного мистецтва.

Розвивати бажання виготовляти вироби з глини та закріпити навички ліплення.

Виховувати національну культуру, національну свідомість та естетичний смак.

Матеріали: картини: зображення берегу річки, де видно прошарок глини – «Сучасна розробка глини», «Гончарне коло та ніч», «Праця Гончара»; вироби з кераміки; зразки жовтої та червоної глини.

Доброго дня, діти! Сьогодні ми з вами, діти, продовжимо знайомство з роботою майстрів природної творчості України. Всі люди не уявляють своє життя без посуду. У далекі часи посуд був не такий, як зараз. Дуже давно люди звернули увагу, що по берегах річок, на схилах ярів є не тільки родючий ґрунт, але і такий природний матеріал, як глина.

У глині слабо ростуть рослини, але коли її намочити, глина стає м'якою, пластичною, з неї можна щось зліпити. Але найцікавіше, що коли вона висохне, то виріб з неї затвердіє, стає легким і дуже міцним.

І люди з глини стали ліпити спочатку фігурки, намиста, іграшки, а потім – посуд: тарілочки, горщики, судини. Ці вироби, зроблені вручну, були не зовсім рівні, акуратні, але міцні, легкі та зручні. Іноді їх прикрашали, малюючи по сирій глині гострою паличкою, рівні й ламані лінії, протикали точки, створюючи точковий малюнок.

Пізніше, люди придумали пристрій – гончарний круг, який приводився в рух ногами, а руки майстра, обертаючи на рухомому колі шматочок глини, могли зробити дуже рівні, гладкі вироби.

Майстри, які працювали з глиною, і робили з неї тарілочки, і страви, і горщики, і вази, і різні посудини для рідини («куманці», «гличики»), і чашки отримали назву - гончарі. А вироби з глини отримали назву - гончарні вироби або кераміка.

Майстер спочатку робив виріб на гончарному крузі, потім, що б ця річ стала міцною висушував її в дуже гарячій печі. А потім розписував фарбами невігадливий візерунок: квіточки, кружечки, ламані або хвилясті лінії. Тоді посудом люди користувалися багато років. Вона була міцною і зручною.

Минуло багато часу, і в наші будинки прийшла посуд зі скла, металу, пластмасу. Але як і раніше багато дуже люблять кераміку.

Майстерність давніх гончарів не зникла. Те, що вони робили зберігається в музеях, а багато людей намагаються навчитися гончарної справи і продовжити старі

традиції: створювати кераміку, прикрашати наше життя і нагадувати, що вироби з глини прийшли до нас з далеких - далеких часів.

Може хтось з вас виросте, вивчиться і стане вправним майстром – гончаром, послідовником старовинної української професії. Якщо тільки захотіти, всьому можна навчитися. Любіть свою країну, пишаєтеся її спадщиною і не забувайте її традиції.

Міні музей «Різнокольорова Україна. Народні промисли»

Профіль музею: пізнавальний;

Цілі створення музею:

а) реалізація вимог Базового компоненту освіти;

б) впровадження лінії розвитку «Дитина у світі культури»;

Фото-характеристики музею: додаток;

Перспективи розвитку міні-музею:

- поповнення музею новими експонатами для подальшого більш поглибленого ознайомлення дошкільників з вибраною тематикою;
- підбір художньої літератури та художніх фільмів за тематикою музею;
- поповнення папки ілюстрацій народних промислів;
- розпис заготовок у стилі народного розпису.

Мета: закріпити та поглибити знання про різні види українського народного розпису (косівський, опішнянський, петриківський); формувати у дошкільників уявлення про духовно-моральні цінності; долучати до культури, побуту, звичаїв, традицій свого народу; активізувати словник: «рослинний орнамент», «завиток», «травичка», «цибулька», «смарагдовий».

Розвивати пізнавальну активність дітей.

Виховувати почуття патріотизму.

Міні музей «Театральна іграшка»

Профіль музею: пізнавальний;

Цілі: створення музею;

а) реалізація вимог базового компоненту дошкільної освіти;

б) впровадження лінії розвитку;

- «Дитина в світі культури»

- «Дитина в сенсорно –пізнавальному розвитку;

Фото- характеристики міні – музею; додаток.

Перспективи розвитку міні – музею:

- «Дитина в соціумі;

- «Особистість дитини»;

- підбір дитячої літератури;

- поповнення наочного матеріалу.

Мета: розширити знання дітей про вид театральних іграшок, театральне мистецтво, професію актора.

Матеріал:

- друкована основа з зображенням.

- експонати: вироби з тканини, усі види театрів, рекомендованих для використання в ДНЗ.

Конспект до виставки міні – музею «Театральні іграшки»

Доброго дня, діти! Я запросила вас в міні – музей «Театральних іграшок та ляльок».

Закличка дітей до театру:

Увага! Увага!

У музеї все готово.

Квитки купуються

За ввічливі слова.

- Заходьте, подивіться скоріш, скільки різних ляльок тут мешкає. У гості вони вас вже давно чекають.

- Театральне мистецтво виникло давним – давно ще у Стародавній Греції. Перші театри були створені під відкритим небом греками. Там була сцена, де актори розігрували вистави та п'єси. Жінкам приймати участь у спектаклях та п'єсах заборонялось. Всі жіночі ролі розігрували актори чоловіки, перевдягаючись у жіноче плаття. Коли актори виконували сумну п'єсу – трагедію, вони надягали на обличчя похмурі маски. А якщо розігравалась весела п'єса – комедія, вдягали усміхнені маски.

- Діти, подивіться, які цікаві ляльки. Це ляльки обереги. Такі ляльки виготовлялися з натуральних матеріалів. Люди вірили, що вони захищають від різних негараздів.

- А з цими ляльками ви, напевно, вже зустрічались. Називаються вони – ляльки рукавички або «бі-ба-бо». Для того щоб показати виставу з участю цих ляльок необхідна ширма. Ляльковод ховається за ширмою, ми його не бачимо, а ляльки оживають.

- А ці ляльки мешкають на магнітній дошці. І називаються вони – магнітні театри. Їх можна довільно пересувати, розігрувати чудові та фантастичні вистави.

- Також, діти, існує театр на фланелірафі, тіньовий театр – це плоске зображення живих істот, відображуючи тінь на екрані. З ним ми вас ближче познайомимо у грудні місяці. Також існує пальчиковий театр, настільний, ляльковий (іграшка – рукавичка, іграшка – маріонетка), театр масок .

Міні музей «Українська вишивака»

Профіль музею: пізнавальний

Цілі створення музею:

- а) реалізація вимог базового компонента дошкільної освіти;
- б) впровадження лінії розвитку:
  - «Дитина в світі культури»;
  - «Дитина в сенсорно - пізнавальному розвитку»;
  - «Дитина в соціумі»;
  - «Особистість дитини»

Фото характеристики міні – музею; додаток.

Перспективи розвитку міні – музею:

- підбір дитячої літератури;
- поповнення наочного матеріалу.

Мета: розширити знання дітей про українські народні традиції, ремесла, одне з яких – вишивка; познайомити з різними виробами, прикрашеними вишивкою (вишиванки, рушники, ікони, картини, серветки, скатертини), технікою вишивання; візерунками, характерними для вишивок в Україні (рослинний, геометричний, побутовий); розкрити красу українських вишиванок, багатство кольорів, орнаментів; збагатити знання про цей давній вид народного декоративно – ужиткового мистецтва; познайомити дітей зі звичаями та обрядами пов'язаними з вишивками; формувати здатність до естетичного сприймання різних видів народних ремесел, спадщини. Розвивати бажання самим навчатися вишивати.

Виховувати любов та повагу до України та її національних традицій.

Матеріал:

- кольорові нитки для вишивання.
- вироби з вишивкою.
- зразки вишивок: геометричні візерунки, рослинний орнамент.
- картини з технікою вишивання.

Доброго дня, діти!

Діти, подивіться на свій одяг! Він у вас - зручний і красивий. Що робить його гарним? Тканина – різнобарвна, а у багатьох на кофтах є малюнки, аплікації, вишивки.

Мистецтво вишивки прийшло до нас з далеких давніх часів. У ті далекі часи в нашій країні – Україні – люди самі ткали тканину для одягу, вибілювали її, вона ставала біла, з неї шили різний одяг. І прикрашали її вишивкою.

Що ж таке вишивка? Це малюнок, вишитий кольоровими нитками за допомогою голки. Довгими осінніми вечорами жінки і дівчата запалювали свічку (в ті часи не було електрики світла, як зараз у нас), брали голку, втягали в неї кольорові нитки і починали вишивати.

Робота ця була складна, клопітка, довга. Потребувала великого старання, витримки, терпіння. Необхідно було стібком за стібком, акуратно, підтягуючи нитку, вишивати візерунок або малюнок, підбираючи нитки потрібного кольору і товщини.

Утомлювалися очі, кололися голкою пальці, а на тканині, то розцвітали квіти, іскрилися ягоди, і летіли чудові птахи, а то перепліталися елементи хитромудрого прекрасного візерунка.

Вишивкою в Україні прикрашали не тільки одяг (сорочки – «вишиванки», спідниці, пояси), але і рушники, серветки, скатертини, постільну білизну, фіранки.

Уміння вишивати рівно, гладко, красиво, акуратно передавалося від матері до доньки, від бабусі до онуки. У багатьох з вас в будинку є речі, вишиті руками ваших мам, бабусь, сестер. Рано чи пізно кожна жінка бере в руки голку з кольоровою ниткою і пробує вишивати. У деяких це захоплення залишається на все життя. А хтось стає майстром і вишиває одяг, картини, прикраса для інших.

Багато років минуло з тих пір, як перша майстриня вишила свій малюнок, а мистецтво вишивки живе і сьогодні, захоплює й радує нас.

Багато людей із задоволенням і гордістю носять сорочки – вишиванки, тим самим показуючи, що їх батьківщина – Україна.

Кожен з вас може навчитися вишивати, але для цього потрібно бажання, терпіння і старання.

Міні музей «Українське плетіння»

Профіль музею: пізнавальний

Цілі створення музею;

а) реалізація вимог базового компоненту дошкільної освіти;

б) впровадження лінії розвитку;

- «Дитина в світі культури»
- «Дитина в сенсорно –пізнавальному розвитку»;
- «Дитина в соціумі»;
- «Особистість дитини»
- «Дитина в природному довкіллі»

Фото- характеристики міні – музею; додаток.

Перспективи розвитку міні – музею:

- підбір дитячої літератури;
- поповнення наочного матеріалу.

Мета: розширити знання дітей про українські народні традиції, ремесла, одне з яких – плетіння; познайомити з різними виробами, зробленими з лози та соломи (предмети побутового вжитку) й технікою плетіння; формувати інтерес до свого краю, національного мистецтва.

Виховувати національну культуру, національну свідомість та естетичний смак.

Матеріал: гілки верби, суха солома, вироби з соломи, вироби з лози, пристосування для плетіння з лози, картини процесу лозоплетіння.

Доброго дня, діти! Ми з Вами знову опинилися в чарівному світі музею!

- Подивіться, діти, що ви бачите на стендах і картинках? Правильно, це кошики, меблі, тарілки, шкатулки та іграшки.

- А з чого вони зроблені? Правильно, вони виконані з гілочок (лози).

- З давніх часів люди помітили, що з гілочок різних дерев, соломки можна виплести різні речі. Так виникло плетіння з гілок (лози) – лозоплетіння. Щоб виплести з гілок що-небудь, потрібно знати: гілки, якого дерева добре гнуться, а значить і плетуться. Потрібно ці гілки певної довжини зрізати і замочити в солоній воді.

- Після цього гілки готові і на спеціальному пристосуванні можна переплітати їх між собою в певному напрямку. Виходять цікаві візерунки. Якщо надати їм певну форму, можна отримати сумки, кошики, тарілки, панно, головні убори, іграшки, меблі та багато іншого.

- Діти, це складна і трудомістка робота. Але той виріб, який згодом виходить у майстра – дуже гарний, зручний і легкий.

- Незважаючи на те, що ті ж самі речі люди зараз роблять з інших матеріалів, вироби, виконані з гілок, користуються великим попитом.

Зараз мало майстрів, хто займається лозоплетінням, і навчитися цьому можна тільки читаючи книги, докладно вивчаючи це мистецтво.

- Коли ви побачите що-небудь плетене з лози, зверніть увагу на складність плетіння, на красу виробу і згадайте, що це мистецтво здавна існувало в Україні, і існує і сьогодні.